

února 1925 přeložilo min. sprav. st-le na trvalý odpočinek; o tom byl st-l vyrozuměn výnosem soudní tabule v Bratislavě z 21. září 1925 za současného sprostění služby dnem 1. října 1925. Na to domáhal se st-l toho, aby byla vyslovena účinnost jeho pensionování již ode dne 1. ledna 1925 a aby mu byl za dobu od tohoto dne až do 30. září 1925, kdy byl služby zproštěn, přiznán plat. kanc. pomocníka; žádost odůvodnil st-l tím, že státní správa jeho nabídku, konati tuto službu, mlčky přijala. Toto žádání bylo v celém rozsahu postupem správních stolic zamítnuto s poukazem na § 47 služ. pragm.

O stížnosti proti tomu podané a vytýkající, že st-l byl podle vyličeného skutk. stavu případu zadržěn protiprávně ve stát. službě přes 1. leden 1925 a že stát mlčky přijal jeho službu jako kanc. pomocníka, uvažoval nss takto: — — — —

Služ. pragm. z r. 1914, podle které správní stolice — ve shodě s ustanovením zák. č. 270/1920 — posoudily nárok st-lův, stanoví v § 79 mimo jiné, že úředník má nárok na přeložení na trvalý odpočinek bez průkazu neschopnosti ke službě, překročil-li 60 roků svého věku. Z tohoto předpisu nelze vyvoditi více nežli subj. nárok úředníka, který překročil 60. rok svého věku na to, aby nebylo příslušným státním orgánem odepíráno jeho žádosti o přeložení na trvalý odpočinek. Dále jdoucího práva úředník takový nemá — jmenovitě nelze shledati podklad pro nárok, aby pensionování, které nastalo v důsledku žádosti podané podle § 79 služ. pragm., stalo se účinným od některého určitého dne. St-l neopírá takovýto svůj nárok ani o předpis § 79 služ. pragm. ani o jinou právní normu, nýbrž zřejmě toliko o výn. min. sprav. z 8. července 1924, jímž bylo za jeho souhlasu odloženo rozhodnutí o jeho pensionování ke dni 1. ledna 1925, přehlížeje ovšem, že podkladem pro jeho přeložení na trvalý odpočinek, provedené výnosem min. sprav. ze 3. února 1925, nebylo podání z 18. června 1924, ani cit. výnos min. z 8. července 1924, nýbrž žádost zcela nová z 20. ledna 1925. V podání tom netrval st-l na tom, aby byl pensionován k 1. lednu 1925, nýbrž domáhal se jen urychleného přeložení na odpočinek toliko z důvodu, že si chce najíti nějaké soukromé zaměstnání. St-l nevyvozoval tudíž v tomto stadiu řízení žádných důsledků z výnosu z 8. července 1924 a neměl proto žal. úřad, vyslovuje jeho pensionování, ani povinnosti ani příčiny, aby na tento výnos pozíral, nýbrž mohl rozhodnouti o jeho přeložení na trvalý odpočinek toliko na podkladě § 79 služ. pragm. zcela nezávisle od výnosu z 8. července 1924. Učinil-li tak, nelze tento jeho postup označiti jako nezákonný.

Č. 6414.

Pozemková reforma: Propuštěním půdy ze záboru podle 1. věty § 11 záb. zák. zaniká nárok vlastníka podle § 73 náhr. zák. na osvobození 250 ha od hektarového příspěvku.

(Nález ze dne 19. března 1927 č. 5635).

V ě c: Dr. Ladislav S. v M. (adv. Dr. Alex. Čížinský z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (Dr. Jos. Gregor) stran hektarového příspěvku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná

Důvody: Nař. výměrem potvrdil stpů podle § 13 vl. nař. z 8. února 1923 č. 29 Sb. úbytek a změny ve výměře st-lova zabraného majetku a prohlásil: »Ježto na majetku strany vyřešen byl definitivně § 11 záb. zák., nemá strana více nároku na osvobození 250 ha od placení hektarových příspěvků.«

Proti tomuto výroku směřuje stížnost námitkou, že osvobození výměry 250 ha od příspěvku dle § 73 náhr. zák. jest absolutní, a že tudíž má vlastník zabraného majetku nárok na osvobození to i tehdy, když byl jeho nárok dle § 11 záb. zák. vyřešen a byly mu nemovitosti o výměře § 2 záb. zák. propuštěny ze záboru.

O stížnosti té uvážil nss takto:

Všechny zákony o reformě poz. jsou vybudovány na myšlence, že se nemá reformou poz. sáhnouti na onu půdu, která má býti vlastní podle § 11 záb. zák. ponechána, že má býti majetnost ta vlastníku nezkráceně zachována; a proto akcí související s reformou poz. nedotčena. Myšlenku tu lze vyčísti z ustanovení § 11 záb. zák. i z řady předpisů zákonodárství o reformě poz. (§§ 18, 19, 63 příd. zák., § 3 náhr. zák. a j.), které vesměs sledují účel, aby právo plynoucí vlastníku z § 11 záb. zák. nebylo poz. reformou dotčeno. Toto právo vlastníkové na ponechání půdy dle § 11 záb. zák. dáno jest jeho první větou, podle níž jest vlastníku z majetku zabraného propustiti majetnost nepřesahující výměry v § 2 záb. zák. uvedené, to jest nejvýše 250 ha půdy vůbec.

Stejnou myšlenku, aby nemovitosti, na jichž propuštění má vlastník dle § 11 záb. zák. nárok, zůstaly nedotčeny akcí související s reformou půdy, sleduje i 8. odst. § 73 náhr. zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb., praví-li, že část majetku zabraného do 250 ha jest osvobozena od příspěvku k fondu pro zaopatření zaměstnanců velkostatku, a byl tento princip převzat i do novely k zák. náhr. ze 13. července 1922 č. 220 Sb. která v odst. 9. § 73 opět osvobozuje část majetku do 250 ha od placení příspěvků.

Z toho jde, že zabraný majetek do 250 ha jest osvobozen od povinnosti platiti příspěvky do té doby, než stpů vlastníku nárok jeho dle § 11 záb. zák. vyřeší, nemovitosti o výměře té mu propustí a tak dokumentuje, že majetek ten zproštěn byl záborového nexu a tím i omezení ze zákonů o poz. reformě plynoucích. Realisací nároku dle § 11 záb. zák. odpadá důvod, aby majetek, jenž má zůstatí nedotčen omezeními plynoucími ze zákonů o reformě poz., byl vyloučen z povinnosti, jíž jinak každý hektar zabrané, dosud nepřevzaté půdy podléhá, a nemůže proto vlastník důvodně žádati, aby přes to, že s nárokem svým dle § 11 záb. zák. byl již propuštěním 250 ha úplně uspokojen, zůstala mu i nadále od placení příspěvků osvobozena výměra 250 ha půdy.

Tkví-li názor ten přímo v kořenech zákonodárství o poz. reformě, nelze nic dovozovati z toho, že zákon výslovného omezení ve smyslu shora uvedeném neobsahuje, ani že materiálie k náhr. zákonu neobsahují nic, z čeho bylo by lze souditi na takový úmysl zákonodárcův.

Č. 6415.

Státní občanství. — Administrativní řízení. — Rodinné právo (Slov.): * S hlediska § 37 zák. čl. L:1879 není